

har sagt; at jeg ikke forstaaer de Udtalelser, der kom fra den ærede Ministers Side om, at Prøverne ved Afdelingerne ere fuldstændig overflødige. Jeg har allerede første Gang, Sagen var for, udtalt, at jeg synes, at det fremgik af Lovforslagets Motiver, at Regjeringen selv mente, at disse Prøver havde en vis Betydning, og af de Bilag, som ere blevne os tilhændte, fremgaar, det endnu mere klart, at disse Prøver have en ikke saa liden Betydning. Nævnlig om hele Spørgsmaalet om Magasinet's Afspærring meddeles der i disse Bilag fra Skybestolen, at det først vil kunne rettelig bedømmes ved Bataillonerne, hvorvidt det er brugbart eller ikke, og Spørgsmaalet, om hvorvidt hele denne Afspærring af Magasinet er praktisk eller ikke, synes ligesom at være et Hovedpunkt ved hele dette Gevær. Det er jo i det Hele taget en ganske forunderlig Paastand, at det er ligegyldigt, om et Gevær, hvis Brugbarhed i Felten for en stor Del afhænger af dets Holdbarhed, Evne til at taale Jugtighed og Lethed til at renses, bliver prøvet ved Afdelingerne. Det er jo ligesom at vise Ringeagt mod Afdelingerne at sige, at disse's Mening bryder man sig ikke om, da Spørgsmaalet er afgjort paa Skybestolen. — Naar det er godkjendt af den Kreds af Officerer, som videnskabelig har prøvet det, saa skal disse Generalers, Obersters og Kapitainers Mening være komplet ligegyldig. Det forstaaer jeg dog ikke! Saa spøier den ærede Minister til som Bevis for, at vi godt kunne spare en saadan Prøve, hvad der skete i 1867. Den Gang var der nemlig ingen Prøve; man gav Bevillingen og prøvede saa Geværet bagefter. Men, spøiede saa den ærede Minister til, saa opdagede man nogle Feil. Han sagde vel, at det ikke var store Feil, saa dem rettede man; men den ærede Minister kan jo ikke svare for, at det ikke denne Gang bliver store Feil. — Endelig sagde han noget saa Forbauende som dette, at selv om man i Mellemtiden skulde opdage et uendelig meget bedre Gevær, saa betyder det ikke det Mindste; vi skulle have dette Gevær, thi det er afgjort paa Skybestolen. Det vækker unægtelig noget Tilliden til den øverste Ledelses rolige Omdømme i denne Sag. Hvis den ærede Minister virkelig mener det, saa vil jeg blive meget betænkelig ved Geværet. Er der Tale om, at der kunde opdages et langt bedre Gevær, saa kan jeg ikke tro, at det er den ærede Ministers Alvor, at man saa dog skal have dette og give 4 Millioner ud til det i 5 Aar. Nei, hans Alvor er det vel, at han vil være meget glad, naar vi give ham en Bevilling til at forberede Sagen og sørge for, at han kan

holde sine Prøver i Fred og saa faae sit Gevær saa hurtigt som muligt, naar dets Nytte er konstateret. Hvorfor skulde han ikke være glad ved det? Den ærede Minister vil kun have det i Løbet af 5 Aar; 5 Aar er for ham tidssnok; naar Hæren kan faae dem om 5 Aar, saa kan det være godt. Vi ere endnu mere patriotiske end Ministeren; vi mene, at det var bedre, om Hæren fik dem saa hurtig som muligt; men at Ministeren — der selv vil nøies med 5 Aar, og som har erklæret, at vor Udsættelse ikke vil bevixe den allermindste Forsinkelse, efter som Sagen kan fremstundes, saa at Geværerne blive jærdige paa to Aar — vil være overordentlig tilfreds, hvis han nu faaer en velvillig Udtalelse og den nødvendige Bevilling til uden Standsning at holde sine Prøver — det tvivler jeg aldeles ikke om.

Jeg maa derefter gaae over til at omtale, hvad den ærede Minister udtalte om Befæstningen af Kjøbenhavn. Den ærede Minister procederede den Sag, om jeg saa maa sige, saa beundringsværdigt snildt, at jeg længe ikke har hørt noget saa Godt. Jeg maa ligesom gjøre den ærede Minister min Kompliment for den Procedure. Han siger: Hvad er der i Veien med de Ting, som her forlanges? Enten er det til Søbefæstningen eller til Feltbefæstningen, men der er slet ikke Noget af det, der er til den permanente Befæstning. Søbefæstningen er jo nu Noget, som vi en Gang have, og selvfølgelig er det ikke Andet end rimeligt, at vi give flere Bevillinger dertil; Feltbefæstning er Noget, vi skulle have, hvorledes det saa end gaar, saa det er der heller ikke Noget at sige til. Det, som der derimod er nogen egentlig Fare ved, det Permanente, det er der ikke foreslaaet Noget til. Det var omtrent Tankegangen; og den finder jeg fortrinlig. Jeg tror, at paa et hvilket-somhelst andet Sted end i dette demoraliserede Folkething vilde man have sagt: Den Minister er jo en uendelig uskyldig Mand, som slet ikke vil noget Andet end at bevare det, man har. Han vil ikke befæste Kjøbenhavn, men vil kun gjøre det saa godt som muligt, som vi Alle ere enige om, der skal være. Jeg begriber, at den ærede Minister paa Frederiksberg har gjort stormende Lykke med den Slags Argumenter. Men at den ærede Minister virkelig kan tro, at vi kunne lade os fange deraf, det forstaaer jeg ikke. Søbefæstningen have vi jo, men deraf følger aldeles ikke, at vi skulle udstyre, udvilde denne Søbefæstning ved meget dyre Foranstaltninger og store Bevillinger, naar vi ere af den Mening, at vi heller ikke burde